

François Philipponnat

Za Salah Al-Hamdanija

Oni već bijahu tamo.
Većinom verači po strminama, strugači kamenja, tragači ljubavnih putovanja, skitnice odronima smisla. Koristili su i iskorištavali planetu i nikada nisu ostavili nijedan put dovoljno ravan da bi bio po volji kukavičluku kad mu priđe.

Glavna im briga bijaše kopanje.

Tragove je moguće ostaviti u reljefu ili u otisku.
Njihovi bijahu u otisku.
Utisnuti putovi za igru pikulama i ljubavi.
Raskošni tuneli ispred nosa tiranina.
Koliko god površni, njihovi tragovi bijahu izorani.
Tinta im je bila takva da je probijala i najotporniji papir.
Nosili su u dubini očiju pijuke pobune da bi izdubli prolaze u mozgovima zimogroznim.
Kao i svi djelatnici površine, imali su najbolji pregled da bi razmišljali o prašini.

Jeli su na licu mjesta
večernji zrak
koji su vijuge korbača
rezale u tanke kriške.
Pluća što su ostala bez zubi
žderanjem u jari dana
nalazila su u tome melem utjehe.

Zabadali su potom banderille vjetra u kožu noći.
Ona je do sada uvijek na kraju popustila, i svi žderači svjetla bili su im na tome zahvalni .
Ali oni su jedino željeli pustiti krv laži.
To se je od njih očekivalo.
To im je bio posao.
To ih je održavalo budnima.

Voda kreće putem koji joj se nudi
osim ako je brojna, što je čini hirovitom.

Sve su više tvorili zbijenu gomilu
i njihove su priče probile brane podignute duž frigidnog toka stvari
da bi navodnile doline koje nisu vjerovale svojim ušima.

Oni već bijahu tamo!
Kao nadnešeni nad zipkom neznanke

pripremali su joj ležaj lomnim riječima
oprezni kao tigrova krzna na rubu crna ponora što bi gutao njihove
brojanice priča
vitraž probušen odsutnošću svjetla.

Oni već bijahu tamo!
Koristeći trenutke
jedan po jedan
vojska pilića koja navaljuje na mrvice vremena što ih seljak bez dobi
bljuje u slijepom pohodu

Nešto je bez prestanka preuzimalo smjenu.
Netko je trebao nastaviti
održavati budnom
netko kakvu svjetiljku
netko kakvu svjetiljku...
a netko drugi opet kakvu drugu svjetiljku
nečiju tuđu svjetiljku, neku drugu svjetiljku nekog drugoga
Za koga?
Za drugoga?
Za svjetiljku
čije je rođenje napravilo rupu u pamćenju.
DRŽATI SVJETILJKU!
Svjedok nekog zaboravljenog susreta što putuje od ruke do ruke
za koju tajni nalog naređuje da je se nikada ne ispusti!
3/8 nakon 3/8, od trenutka izuma dana i noći!
Tko kakav jezik
Tko kakav jezik
I još netko drugi kakav drugi jezik
Jezik drugoga
Drugi jezik drugoga
Za koga?
za drugoga
za jezik
čija će smrt napraviti rupu u celofan-papiru duša.

DRŽATI JEZIK PRIJE NEGO SABLJU!

Održati živost jezika.
Izdržati pogled paralize.
Šetnja iza visokih zidina krvnika.
Mamac bačen u oblake.
Za jezik
svetu slinu
čuvaricu sluzokože neke drevne riječi što je išla od usta do usta
između opekotina tišine presvučene odsutnošću.
Ostaci korjenova.
Jedina hrana što cvjeta u zemlji uspomena.

Sag obrednih napjeva	skandiranih	za prolaženje vatrom
	skandiranih	za izranjanje iz mulja
	skandiranih	do iščeznuća

Oni bijahu tamo.
Laskali su zvijezdama kako bi odustale od putanje utrnuća.

Oni bijahu tamo, tražeći zaklon
Dok su im sirene zavijale kraj ratova.
Oni bijahu tamo
ječmeni slad u strahu od oluje
stado sjenica
briznulo iz pakla
rumenih obraza zbog golobradog hira ljubavnih nemira.
Ludovali su hrabro, u noći, kao što dijete trči hodnikom
vlaka, bez imalo svijesti o protivljenju putovanja.

Ne ćemo više spavati u obredima hrđavog akantusa.
Kava bijesa držat će nas budnima.
Napitak iscijeđen iz spolne žudnje anđela sagradit će nam preko
ropstva gaz.
Nešto će nas žicom akrobatski prebaciti do druge obale
svaka se riječ cijedi ispod zuba kao ucviljeni plod.

Vjerovalo se da u stavu mirno stojimo ispred smrti
ali mi smo više slični obješenima
što su, stopalima iznad zemlje
uzletjeli prije kosidbe!

Pazi, već se čuje vojska ljekarnika kako mrmlja oko vješala:
ivančice u potrazi za petom laticom!

Kad sam došao, oni već bijahu tamo, kunem se!
Oni bijahu tamo.
I tamo će i biti.
Tko bi znao odakle dolaze
i kamo će krenuti?
S njima sam.
Kamo god da se okrenu
oni vide izvore
i vide oceane!

Šutjet ćemo kad ne bude više riječi
kad budu polizani tanjuri s pričama
i sasušeni jezici
pretvoreni u prah pod nogama što će se smjenjivati na cesti hruskavoj!
Sazvat ćemo jaru da nam čuva naše tajne magličaste.
Poći u šume, krivudajući između stupica lovaca na šutnju
i lovaca na prvobitno.

Naći ćemo zaklon u zjenici spiralnih navoja sijena
na neutješnim ugarima.

Oni bijahu u pokretu.
Jesu li već stigli na suprotnu stranu?
Gomila suncokreta u molitvi, cijela okrenuta blještavilu.
Zemlja zatrudnjela njihovim knjiškim vezama.

U zoru treba udvostručiti budnost, kad mislimo da je plovidba završila
i da smo stigli u onu pravu luku.

- Sjeti se broda što je stenjao u kanalu, uz pristan, ruke
ispružene na nedugom kablu pontona,
iako bi bačeno sidro bilo dovoljno!

Povratit ćemo snove svih naših noći poput podrige na sljedećem
suncu.
Još ima nekoliko mlakih žila u mramoru
ostatak žeravice.
Pokloni mi je!

Što smo to mogli vidjeti zatočeni u zrcalu od satena koje nam je hijena
držala?

Uskoro će sve biti spremno.
Prostrt ćemo trpezu sunca.
Pojavit će se tri velebne žene
noseći klas priviđenja
nabujalih od predosjećaja toga dana.
Dovoljno je žudnji u našim nabojnjačama da bismo se opirali do
večeri!

- Tinja vatra pod krilima anđela.
Umrijet će sa mjesečinom, svjetlom pokošeni.

A vi, što ćete vi ponijeti?
Što morate sakriti za jutro ugrušaka?
Budite beznačajni tijekom ispitivanja.
Izdržite do večeri, ili izmislite noći prozirne!

- Postoji rupa što prolazi usred razgovora kao ludi vlak,
i riječi zauvijek razdvojene jer nisu predvidjele da se nađu s
iste strane kolosijeka -

Cijeli jedan život za nadahnuće
i samo jedna smrt
za njegov izdisaj
a ti
balansiraš na svom odrazu
kao akrobat u cirkusu

kao kineski žongler na kraju svoje prečke s tanjurima!

Ljudi će se vratiti s tog putovanja.
Ne obraćaj pažnju na drangulije koje će izvući iz torbe.
Oni ti donose samo svoje oči.
Uzmi ih.
Postavi ih na ognjište.
Sjedni u naslonjač, s čašom u ruci.
Treat će ti vremena da bi preslušao njihov pogled
uživio se u njihovo viđenje.
Samo oči
koje možeš i optočiti u šuplinama njihova lica.
Dvije kugle kaleidoskopa - ili im lažno obećavati neki drugi mir.

Oni očekivahu svitanje.
Svi šutke užurbani, kao kad se spravlja rođendanska torta.
Mozart samo što nije sjeo na obzorje.
Svi bijahu tamo.
Kao na svakom sastanku.
Živi i mrtvi
jedni uz druge priljubljeni.

Ispod osmatranih zvijezda
netko će se hvaliti da je hotelom na plaži ugušio ocean
drugi da se uspeo žičarom od paučine na brdo vjetrovito
treći će vitlati vijkom zločinačkog kipa
a lubanje s ožiljcima od teniskih lopti s lobotomijom i dalje će
poskakivati
po green Yankees!

Ma kako gusta bila šuma
uvijek postoji kut kroz koji se može ušuljati desnica svjetla
majušni proboj sunca
kroz krzno vuka.

Vidim kako pada
sjeme plamenovca
na zemlju Iraka.
Život se može jedino
Umnožavati.
Krik tvoj se ovjekovječuje
I to je sve!

S francuskog prevela Ingrid Šafranek